

Pořad bohoslužeb na Dušičky

V úterý 1. listopadu na slavnost Všech svatých bude mše svatá v 18.00 hod v Novém Hrozenkově. Ve středu 2. listopadu na Památku všech věrných zesnulých bude v Karolince ve 14.30 pobožnost na hřbitově a v 16.00 hod mše svatá za všechny kněze, kteří sloužili v naší farnosti. V Novém Hrozenkově bude mše svatá v 18.00 hod za všechny farníky zesnulé v uplynulém roce, po ní se odebereme na hřbitov na závěrečnou pobožnost.

I v dalších dnech do 8. listopadu můžeme svou modlitbou prosit o Boží milosrdenství a získat velmi účinnou pomoc k usmíření pro naše zemřelé (odpustky). Je to zároveň způsob, jak posílíme svou víru a zbožnost, která nemusí být tak okázalá, jako vnější výzdoba hrobů. Pro účinnost naší modlitby za zesnulé v těchto dnech jsou v církvi stanoveny tyto pravidla:

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela či kaple získat plnomocné odpustky pro duše v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl římského biskupa) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry (Věřím v Boha).

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé.

Příležitost ke sv. zpovědi bude v Karolince v pondělí 31. října od 17.00, tedy hodinu před večerní mší svatou a podle potřeby i po bohoslužbě, obdobně to bude v Novém Hrozenkově v úterý 1. listopadu.

Den bible – 13. listopadu

V neděli dne 13. listopadu si v Karolince připomeneme DEN BIBLE. Protože v loňském roce našlo jen málo lidí odvahu zúčastnit se „Biblické soutěže“, rozhodli jsem se, že letos bude možno si biblický test doma předem připravit. V tomto čísle Farního zpravodaje najdete vloženou přílohu s názvem „Biblický test“, který si můžete doma připravit. Pak už jen postačí odevzat tento list do slosování. Losování proběhne dne 13. listopadu 2005 při mši svaté v Karolince (začátek mše 7.30 hod). V kostele v Karolince bude předem připravena zvláštní kra-

bice z nápisem BIBLE, do které prosím vhodíte vyplněný test. Z každé kategorie budou vylosováni 3 výherci, kteří za správné odpovědi obdrží věčné ceny.

Po mši svaté bude v kostele v Karolince možno shlédnout výstavu o BIBLI.

Všechny vás srdečně zveme za pořadatele Martina Havlová ml.

Koncert Ladi Kerndla

Oblastní Charita Nový Hrozenkov vás srdečně zve na koncert Ladi Kerndla - krále českého swingu, který vystoupí 13. listopadu 2005 v 19 hodin v sále Obecního úřadu v Hovězí s kapelou Jazz Friends a zazpívá známé evergreeny 30.-60. let. Cena vstupenky je 100,- Kč. Předprodej vstupenek od 17. října v Charitě Nový Hrozenkov, nebo možnost rezervace na tel. číslo 571 451 548. Sponzorem koncertu: Lékárna Karolinka (PharmDr. Hana Ptáčeková), firma GAZDA s.r.o.

Zpěvy z TAIZÉ

Ve čtvrtek dne 24. listopadu budou při mši svaté v Karolince zpívány zpěvy z Taizé.

Roráty

(poprvé 28. listopadu 2005 v Karolince)

Také letos budeme slavit přípravu na narození Pána Ježíše s dětmi při ranních mších svatých v podobném duchu jako minulý rok – při světle prskavky budeme číst příběh na pokračování... Mše svaté budou v Novém Hrozenkově ve středu a v pátek ráno v šest hodin. V Karolince v pondělí ráno v půl sedmé a ve čtvrtek v 18.00

hod. Už teď můžou děti přemýšlet a vyrábět nové lampičky do průvodu kostelem...

Sobotní mše svaté

Po 1. prosinci 2005 se posune čas mše svaté v sobotu na 15.45 hodin. Poprvé v sobotu 3. prosince 2005.

Adventní koncerty

O víkendu 3. a 4. prosince bude v našich kostelech adventní koncert manželů Ludkových z Prahy. V čase adventu vystoupí v naší farnosti také smíšený pěvecký sbor Sonet ze Vsetína. Přesnější termín bude ještě oznámen v kostele.

Příležitost ke svátosti smíření

Před Vánocemi bude jako obvykle příležitost ke svátosti smíření 2 týdny předem, tj. v neděli 11. prosince 2005 v Novém Hrozenkově od 14.00 do 18.00 hod a v Karolince od 14.00 do 16.00 hod.

Svátost křtu přijali

a novými farníky se stali

18. září - Simona Šarmanová,
Tereza Tydlačková a Aneta Pašková
24. září - Jakub Balcar
2. října - Eliška Zelinková
16. října - Miroslava Šarmanová,
Vlastimil Koňářík a Dominika Pekařová

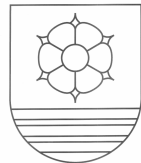
Do věčnosti nás předešli

koncem měsíce srpna:

Josef Stupka (1936) z Nového Hrozenkova
v měsíci září:

Miroslav Kocurek (1963) z N. Hrozenkova
Jaroslav Mikuš (1926) z N. Hrozenkova
Josef Venglář (1914) z N. Hrozenkova
Anna Lušovská (1932) z N. Hrozenkova
František Orság (1927) z Karolinky
Milada Hařemíková (1920) z N. Hrozenkova
Josef Ohryzek (1929) z Karolinky
Vladimíra Zachová (1929) z N. Hrozenkova
v měsíci říjnu:

Jaroslav Orság (1927) z N. Hrozenkova
Marie Podešvová (1911) ze Vsetína
Josef Zapalač (1931) z Karolinky
Rozálie Dujková (1923) z N. Hrozenkova
Vladimír Joheč (1930) z N. Hrozenkova
Petr Mynář (1944) z USA

číslo 6

ročník 5

listopad 2005

Dušičkové zamyšlení

Na bráně nejednoho hřbitova lze číst nápis: „Číslo poslední.“ Pro nás věřící však není hřbitov cílovou, nýbrž spíš pouze přestupní stanicí. Básník se zamýšlí nad večerem lidského života a praví: „A tak končí vše, co znáš, / všechno, co jsme milovali; / tak odchází, Bože náš, / vše, co v těla plášť se halí.“ Odejeme jeden za druhým nakonec všichni, a na hřbitově odložíme pláště svého těla, životem všelijak znečištěné a odrané, do společné šatny, abychom počkali, až je Boží anděl přešijí pro slavné vzkříšení. Stáli jsme nejednou nad hroby svých zesnulých – rodičů, příbuzných, přátel, sousedů, lidí vroucně milovaných i vzdálenějších. Okolo slavnosti Všech svatých a následujícího dne památky všech věrných zemřelých přicházíme na hřbitov hojněji, možná se smutkem, ale zejména s tichou nadějí na shledání. Loučení při pohřbu nás oddělilo možná na dlouhá léta, ale přece jen dočasně. Ti, kteří zde na

nás čekají, už nepodléhají náladám a vrtkavostem lidského života. Byli už zbaveni tíhy porušeného pozemského člověčenství: zůstávají nám věrní v lásce, i když jsme se k nim na zemi třeba nechovali vždy nejlépe a máme si co vyčítat. Připomínáme si tváře těch, které od nás odděluje hlína, a je nám líto, že jejich podoby se někdy už v mysli rozplývají v nánosu času, plného roztržitostí a rozdrobeného planými zbytečnostmi.

Velký český básník Jan Zahradníček, který okusil hořkosti, bolesti a utrpení více než kdo jiný, napsal o zemřelých: „Jsou s námi, míchají se do našich záležitostí, a když je neodháníme, pomáhají.“ Neměl na mysli nějaké okultní mátohy, ale skutečné společenství svatých. O Dušičkách máme příležitost obnovit, osvěžit, posílit vazby lásky k zemřelým. Nevyhánějme je ze svých srdcím neodpuzejme je od sebe zlými skutky – oni na věčnosti chápou ničivou, rozvratnou podstatu hříchu lépe než my a oš-

kliví se jim. Naučme se mluvit s nimi v Boží řeči, abychom byli připraveni na setkání s nimi v Boží slávě a abychom si tam s nimi rozuměli.

Lidé, kteří nevěří v Boha, nám mnohdy vyčítají, že se odvracíme od života a podléháme kultu smrti. Kříž na hrobech křesťanů, kříž, který vládne každému hřbitovu, však není znamením smrti, nýbrž života, znamením vítězství nad smrtí. Kříž je jediná záruka vzkříšení. A dušičková slavnost není liturgií smrti, je projevem a vyznáním článku víry o společenství svatých, společenství všech živých v Kristu – na zemi, v očistci i ve věčné blaženosti. Hřbitov je místo, kde toto tajemství vnímáme takřka hmatatelně – když jindy při modlitbě Věřím v Boha často jen spěšně a bezmyšlenkovitě odřikáváme jednu z nejradostnějších jistot naší víry, ujišťující, že nikdy nejsme sami. My na zemi a oni v náručí Boží tvoříme jediné nepřetržené společenství. V tomto vědomí se trpká skutečnost hrobu stává podružnou záležitostí a hřbitov tím, co vyjadřuje původ jeho názvu: v češtině z německého Friedhof – místo pokoje; v latině coemeterium, z něhož slovenština vytvořila krásné slovo cintorín – místo odpočinku, spánku. Nikoli tedy místo strachu a pověřivé hrůzy z přízraků.

Ostatně i o smrti vyprávějí naše pohádky jako o kmotřičce. Jako lidská kmotřenka přináší dítě ke křtu, k duchovnímu zrození, smrt jako kmotra uvádí duši k Bohu, dárce vzkříšení a nového života. Proto ji svatý František velebí a pozdravuje jako sestru. Načerpejme v zamyšlení a modlitbě něco ze síly a moci onoho pokoje, který září z dušičkového hřbitova přes přítomnost sestry smrti odrazem věčného světla!

Mojmír Trávníček

*Ti, kteří hráli nás, ti, jež jsme potkávali,
se nyní scházejí na naše pěšiny,
ti, kteří zemřeli, své staré nesou žaly
a usedli by rádi na práh hostinný.*

*Když jejich touhy jsou již prozářeny,
snad jejich útechou jim bude rudý list
a pohled oknem na kříž rodné stěny,
stín oblaku...Jdou mrtví k nám, jdou číst,*

*co máme psáno na dlani a tváři
my živí, vzešli z mrtvých života,
zda jméno jich jest v srdce kalendáři,
zda památkou jich krev nám šepotá.*

*Je srdcí kalendář souhvězdí plná kniha,
pohádek, písní, pamětí.
Tam života dnů zsinálost a tíha
Hodinu smrti nachem zasvěti.*

Farní zpravodaj Nového Hrozenkova a Karolinky

Vydavatel a adresa redakce: Římskokatolická farnost Nový Hrozenkov
Brodská 460, 756 04 Nový Hrozenkov, e-mail: farnizpravodaj.nh@tiscali.cz

Číslo připravila a vydání zajistila redakční rada.

Fotodokumentace do farního zpravodaje Hynek Rafaj a archivobčanů NH

Redakce si vyhrazuje právo úpravy a krácení příspěvků. Anonymní příspěvky neuveřejňujeme.

Náklad 230 ks - NEPRODEJNÉ - pro vnitřní potřebu farnosti.

Kniha JOB

Příběh spravedlivého Joba, zkoušeného od Boha utrpením, patří k nejznámějším biblickým příběhům. Starozákonní kniha o Jobovi je nadto všeobecně považována za jedno z největších a nejkrásnějších děl světové literatury. Některá její úsloví a citáty provázejí náš život, aniž bychom si mnohdy uvědomovali jejich původ, např.: „Bůh dal, Bůh vzal, jeho jméno bud“ pochváleno.“ (Job 1,21)

Připomeňme si krátce tento příběh, představený v Bibli formou dramatických dialogů: Job, „muž bezúhonný, čestný a bohabojný“, otec deseti dětí, vynikal majetkem a mocí. Z Božího dopuštění přišel o všechno: o svá stáda a služebnictvo, o rodinu, o zdraví. Malomocný skončil na smetišti, kde si střepinami vyškaboval vředy. Přátelé ho přesvědčují, že přivolal Boží trest svými hříchy. Job se marně ospravedlňu-

je. Do dramatu však nakonec vstupuje sám Bůh a potvrzuje jeho obranu: Jobovo neštěstí nebylo trestem, ale velikou zkouškou, v níž přesvědčivě obstál a Bohu se ani v krajní trýzni nezpronevěřil. Vrací se mu zdraví, zdvojnásobuje jmění, nachází novou rodinu. Umírá, „stár a spokojen se životem“.

Posláním knihy je výklad o původu a smyslu nevinně snášeného utrpení. Je to spis útěchy. Řešení problému bolesti uspokojí náboženskou potřebu všech a ve všech dobách, i když dnes ve světle evangelia máme ještě působivější pohnutky k útěše, než nalézal starozákonní hrdina odevzdanosti a trpělivosti. Vzrušený dialog mezi Jobem a jeho přáteli, věnovaný záhadě utrpení, má obecnou platnost. Lidská odpověď nemůže být konečná. Teprve v závěrečném dialogu s Bohem dochází Job k

poznání, že Boží záměry – i když zůstávají lidskému chápání skryté - vycházejí z lásky k tvorům. Lidskou bolest a trápení nelze zjednodušeně chápat jako odplatu za bezbožnost a hřích. Člověk jako tvor je ponořen do sítě tajemství a nemůže se domýšlivě domnívat, že pronikne záměry Boží moudrosti, které vždy směřují k jeho dobru.

Anonymní autor pravděpodobně použil starších předloh. To ovšem nic nemění na Boží inspiraci knihy, na její nábožensko mravní hodnotě a slovesném mistrovství: mimořádně bohatým jazykem a skvělým stylem se řadí k nejvýsostnějším starozákonním knihám, jako jsou Žalmy nebo kniha proroka Izaiáše. Měli bychom se k její četbě a rozjímání často vracet. Vyzývá nás k tomu ostatně nepřímo i epištola sv. Jakuba (Jak 5,15).

připravil Mojmir Trávníček

Dlouhé rozhodování (Boží cesty jsou nevyzpytatelné)

Od července je v naší farnosti kaplanem novokněz P. Richard Cenker, SVD. V prosinci odlétá na své misijní určení do Bolívie. Jednoho krásného říjnového dne jsem ho navštívila a on mi poskytl tento rozhovor:

Prošel jste vším, vystudoval jste VŠ, dva roky jste byl na civilní vojenské službě a pracoval jste. Můžete nám říci, kdy a proč jste se vlastně rozhodl stát knězem?

Začalo to tím, že jsem přišel na VŠ dřevařskou a potkal jsem skupinu věřících lidí. Začalo mi vrtat v hlavě to, že oni chodí do kostela, já chodím též, ale oni věří trochu jinak než já. Oni neměli strach z toho, že je vyhodí ze školy, já jsem strach měl (byl rok 1988). Do kostela jsem chodil v sousedních obcích, aby mě nikdo neviděl. Toto mě strašně provokovalo. Začal jsem se s nimi stýkat a trochu lépe jsem je poznal, byli to studenti vyšších ročníků, dívky i chlapci, já jsem byl prvák. Úplně mě šokovalo to, že mají chvíli před ukončením školy a chodí do kostela. Začal jsem více navštěvovat jejich společenství a postupně se můj vztah k Bohu začal měnit. Začal být takový víc osobnější a potom přišla otázka: „Co dál ve svém životě, kde mně Bůh chce mít?“

Tak jsem potkal Boha, začal jsem objevovat víru, řekl jsem si, že to nebude až takové jednoduché. Boží cesty jsou velice složité. Předtím člověk měl jasno: jsem věřící, ale to je vše. Ptal jsem se Boha, kde mne chce mít. V podvědomí jsem stále měl to, že vše bude jednoduché, jasné a běžné, prostě žádný extrém. Chodil jsem do kostela a nechtěl jsem být moc na očích, to je takový paradox oproti tomu, kde jsem teď,

během mše jsem stál za sloupem. Začal jsem se modlit za to, aby mi Bůh ukázal cestu, začal jsem studovat Dona Bosca, ten se začínal modlit třikrát Zdravas a tak jsem se začal také modlit, a tak jsem se modlil a modlil. A říkal jsem si: vždyť ty mne. Bože, nějak dokoješ tam, kde mne chceš mít. Již během studia na VŠ jsem se setkal s charismatickou obnovou a poznal jsem, že Bůh skutečně žije, že On je živý. Viděl jsem lidi, kteří dříve byli alkoholici a různé jiné živly, a tito lidé svědčili o tom,

primiční mše svatá v rodišti

že Bůh opravdu žije. Poslouchal jsem jejich svědectví. Pak jsem šel na civilní vojenskou službu a stále čekal, co bude dál. Byl jsem otevřený pro různé možnosti (vztahy) a čekal jsem na svůj velký den. Moje čekání nebylo pasivní, modlil jsem se za to, aby mi Bůh ukázal cestu. Skončila civilka a zase tu byla otázka, co bude dál. Ještě jsem neměl jasno a proto jsem šel pracovat do Žiliny. Ten Boží hlas byl však stále silnější, poznal jsem i salesiány a mluvil jsem s nimi o svých pocitech. Jako kdyby mi nějaký vnitřní hlas napovídal, co mám dělat, byl jsem pozvaný na duchovní obnovu za své povolání do Šaštína. Setkal jsem se tam s různými lidmi, s řeholními bratry, manželskými páry, laiky... prostě s lidmi, kteří svým životem svědčili o Bohu. Bylo to takové duchovní cvičení a hlas opět zesílil, už jsem se mu nemohl vzepřít.

Kdybych se mu vzepřel, tak bych byl velice nešťastný. A teď byla otázka kam? Měl jsem podnájem u starších manželů, byli to velcí přátelé misií. Jednou mne paní požádala, jestli bych jí neopravil poličky v knihovně. V té knihovně jsem našel spoustu knih o misiích, o verbis-tech, o Arnoldu Janssenovi. Ukládám knížky a najednou se dívám: knížka „Arnold Janessen“, otevřel jsem ji a četl jsem. A řekl jsem si: proč ne? Říkal jsem si - budu cestovat, proč ne, mám po tatínkovi toulavé boty. Takže to trvalo asi od roku 1989. Když jsem odešel z práce, psal se rok 1997.

Co na to říkali vaši kolegové v práci? Byli hodně překvapeni?

Já jsem všem neřekl, kam jdu. Těm rozumným jsem to řekl, ale těm, kteří se všelijak tvářili a mluvili s nadhledem o víře, těm jsem řekl, že jdu do firmy SVD. Když se ptali, co dělají, tak jsem odpověděl, že dělají všechno možné, kde co přijde pod ruku a že v celém světě mají po-bočky. Když jsem šel k přijímačkám, ptal jsem se Boha: „Opravdu je to, Bože, tvá vůle?“ Říkal jsem si, že přinejhorším najdu práci jinde.

Co tomu říkali rodiče?

Tatínek má svůj vlastní život v Bratislavě, byl velice překvapen. Když jsem se s ním setkal, řekl, ať si dobře rozmyslím, jestli je to v pořádku, vždyť jsem studoval, mám vysokou

Od 1. listopadu do 17. prosince si připomínáme:

1. listopadu: Všech svatých – Tato slavnost vznikla už v prvních staletích křesťanské éry a měli se tak oslavit všichni ti, kdo dosáhli nebeské slávy, kanonizovaní i nekanonizovaní. V kalendáři se o takové památce začalo mluvit už ve 4. stol. na východě, na západě v 7. stol.

2. listopadu: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (Dušičky) – Již od prvních dob vzpomínali křesťané také na své věrné zemřelé v modlitbě a v mnoha jiných projevech zbožnosti. Vše se zakládalo na přesvědčení, že smrtí lidský život nekončí, a proto se s modlitbou spojovalo i přání: „Requiem aeternam dona eis, Domine.“ – Odpočinutí věčné dej jim, ó Pane.

†3. prosince 2004 - P. Jan Janiček

Farář ve Velkých Karlovicích

†9. prosince 1993 - P.František Poles

(*1927 v Cholině, o.1969)

Farář v N. Hrozenkově 1.2. 1976-9. 12. 1993 †

†12. prosince 1913 - P. František Procházka

(*19.1.1851 v Ivančicích, o. 1874 v Olomouci – pochován v N. Hrozenkově v kněžském hrobu)

Farář v N. Hrozenkově 09/1905-12. 12. 1913 †

12. listopadu: sv. Josafat; biskup a mučedník

– Narodil se r. 1585 v pravoslavné ukrajinské rodině, po sjednocení části ruských věřících s Římem v Brestu-Litevském r.1595-6 stal se i on, basiliánský mnich, řeckokatolíkem. Na tomto území Ukrajiny a Běloruska byla složitá a napjatá situace. Pravoslavní ho sledovali a kontrolovali a přímo ho napadli při jedné pastorační vizitě ve Vítebsku (Bělorusko). Vpadli do jeho pokoje a hrozili mu mučením, on zůstal klidným a prohlásil, že je připraven trpět. Jeden z vrahů ho udeřil sekerou, pak ho odveklí na nádvoří a tam ho ubili (†1623). Tělo svlékli a hodili do řeky Divy. Vláda vrahy potrestala, ale klid to nepřineslo. Mučedník Josafat byl pochován nejdrive v Polocku, později bylo tělo přeneseno do Vídně a nyní je uloženo v Římě u sv. Petra. Papežové a Otcové 2.vatikánského koncilu v něm viděli apoštola jednoty křesťanů.

17. listopadu: Den bible – Úcta k Písmu sv. tvoří základní pouto jednoty mezi křesťany, i když nejsou navzájem v plnosti společenství. Den bible také připomíná, že pravidelná četba Písma sv. by měla být pro katolíka samozřejmostí a má být provázena modlitbou, aby se stala rozhovorem mezi Bohem a člověkem.

13. listopadu: sv.Anežka Česká; panna a řeholnice – Narodila se roku 1211 jako dcera krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské, dostalo se jí prvotřídního vzdělání, měla se královsky zasnoubit a provdat. Odmítla však všechny snoubence a zcela se zasvětila Bohu.

Roku 1232 založila špitál pro křížovníky a v následujících letech klášter na Františku v Praze. R.1234 vstoupila do řehole sv.Kláry, s ní si dopisovala a bojovala za absolutní chudobu. V posledních letech prožívala s celým českým národem ponížení od Braniborů, šířila všude naději a pomáhala zvláště nejobozejším. Zemřela 2. března 1282 v klášteře na Františku, ale její hrob nebyl dosud nalezen. Důvodem je zrušení kláštera za Josefa II. a přenesení ostatků na jiné, neznámé místo. Anežka byla uctívána hned po smrti jako svatá, ale ke kanonizaci došlo až za více jak 700 let. Úředně ji prohlásil za svatou papež Jan Pavel II. 12. listopadu 1989.

20. listopadu: Ježíš Kristus Král

27. listopadu: Začátek církevního roku,

začátek doby adventní, 1. neděle adventní

30. listopadu: sv.Ondřej; apoštol – Podle tradice působil v malé Asii a pak v Řecku. Řekové uctívají sv.Ondřeje jako prvního povolaneho od Krista do sboru Dvanácti apoštolů. V Patrasu (Řecko) byl odsouzen na smrt ukřížováním a zemřel na kříži ve formě X. Stalo se tak 30. listopadu r.60. Úcta s. Ondřeje byla ve středověku velmi rozšířená, např. v Anglii mu bylo zasvěceno přes 700 kostelů. V Římě mu postavili památný chrám S.Andrea della Valle, na kterém je druhá největší kupole ve městě.

8. prosince: Panna Maria počatá bez poskvrny prvotního hříchu – Definice o Imakulátě čili o neposkvrněném početí Panny Marie přispěla obzvláštním způsobem k oživení mariánské úcty v současné době. Učinil tak papež Pius IX. 8.prosince 1854 zveřejněním zvláštní bully, ve které se výslovně praví: „Blahoslavená Panna Maria byla od prvotního okamžiku svého početí pro zvláštní milost a výsadu všemohoucího Boha, vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského rodu, uchráněna jakékoliv poskvrny dědičného hříchu.“

13. prosince: sv.Lucie; panna a mučednice - Žila začátkem 4.stol, pocházela ze Syrakus na Sicílii. Byla zasnoubena s bohatým pohanským snoubencem., ale když se její matka náhle uzdravila na přimluvu sv.Agáty z Catanie, rozhodla se podle jejího vzoru zcela patřit Kristu. Její snoubenec to nesnesl a udal ji jako křesťanku, byla předvedena před soudce a odsouzena k násilné prostituci. Nemohli ji k tomu však donutit a nakonec byla oslepena a probodena. Toto vyprávění se rozšířilo v 5. stol., utíkali k ní především nemocní a uboží. Je patronkou nevidomých a nemocných s chorobami očí.

2. listopadu – Dušičky

Když na Dušičky jasné počasí panuje, příchod zimy to oznamuje.

11. listopadu – sv.Martin

Na svatého Martina bývá dobrá peřina.

Martin a Kateřina na blátě – Vánoce na ledě.

Jižní vítr na Martina – mírná zima.

22. listopadu – sv.Cecilie

Svatá Cecilie pole ledem kryje.

4. prosince – sv.Barbora

Svatá Kateřina prádlo máchá a Barbora je škrobí.

Po sněhu Bára s Mikulášem šla.

Má-li svatá Barbora bílou zástěru, bude hodně trávy.

17. prosince – sv.Lazara

O svatém Lazaru ucpí v senci každou spáru.

Bible očima dětí

Doslovný přepis příspěvků dětí ve věku 10-13 let

Bible je kniha příběhů, co se už stalo a stane. Ježíš rozmnožuje chléb, stvoření, Edenská zahrada, to se mi nejvíc líbí.

Bible se skládá ze starého zákona a z nového zákona. Nejvíce se mi líbí: Ježíš rozmnožuje chléb

Bible nás učí o Ježíši, o panně Marii, o Josefovi či Abrahamovi.

Bible je kniha, která (vydává) nám říká a poučuje o životě daleko před námi.

Třeba jak David přemohl Goliáše nebo jak Josefa zradili bratři a prodali do otroctví.

Nebo jak Mojžíš vyvedl lid z Egypta a osvobodil je od otroctví.

Bible nás učí ve starém a novém zákoně. Je jen na nás jestli si jí přečteme, nebo ne!!!

☞ *Ukrádat' Pánu Bohu čas. (lenožit)* ☞

☞ *Vaša kráva sa napila z našej studénky. (jsme vzdálení příbuzní)* ☞

☞ *Gdyž Pámbů rozdával krásu, tož nebyla doma, lebo zaspala.* ☞

☞ *Chodníčkem bližej – cestičkú spješej.* ☞